

Arrest

nr. 260 003 van 2 september 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 19 november 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 oktober 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juli 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 augustus 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. JANSSENS *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Iraans staatsburger, etnische Fars en afkomstig uit Karaj. In 1382 (= 2003/2004 volgens de Gregoriaanse kalender) werd u een eerste keer aangehouden door agenten van de Ettelaat (Ministerie van Informatie) omdat u met iemand van het andere geslacht in één huis vertoefde. Hierna werden jullie eerst vijf weken ondervraagd, gemarteld en geslagen en vervolgens veroordeeld tot een celstraf van zes maanden, waarvan u er één maand effectief uitzat, en tot zeventig zweepslagen: u kwam vrij dankzij een advocaat, maar kreeg een verbod om te werken voor de overheid. In 1385 (= 2006/2007) ging u de straat op om te wandelen met de hond van uw neef toen u werd aangehouden door twee agenten van de Ettelaat. U trad met hen in discussie en er ontstond een

gevecht. Daardoor werd u meegenomen naar hun kantoor, vijf dagen verhoord, gemarteld en geslagen en hierna werd u door de rechter wegens het toebrengen van slagen en verwondingen tot een gevangenisstraf van vijf weken veroordeeld. De hond werd afgemaakt. Voor deze twee incidenten was u een gelovige moslim die naar de moskee ging en meedeed aan het vasten, maar nadat u in 1385 uit de gevangenis kwam, keerde u zich al snel af tegen de islam. In 1386 of 1387 (= 2007/2008/2009) maakte u via uw Armeense vrienden kennis met het christendom. U hoorde hen erover spreken, zonder dat u zelf aan deze gesprekken deelnam, wanneer u hen opzocht in de garage van uw vriend A. (...). Het was echter pas in de zesde maand van 1397 (= augustus/september 2018) dat u het christendom echt leerde kennen. Toen sprak u erover met uw vriend P. (...). Hij is een bekeerde christen uit uw gemeente. U was toen depressief en had nood aan rust en vrede. Hij begon u te vertellen over het christendom en uw interesse groeide. U ging op zijn voorstel een viertal keer mee naar de huiskerk in Teheran. U ontving ook een Bijbel. Omdat u wist dat de leden van de huiskerk op zoek waren naar een pand in Karaj, stelde u begin aban 1397 (oktober/november 2018) de woning van uw oma voor. Zij had er immers een leegstaand pand in de wijk Shahin Villa. Sindsdien ging u daar naar de huiskerk. In totaal nam u er aan een viertal bijeenkomsten deel. Begin azar 1397 (= november/december 2018) ging u samen met A. A. (...), een medehuiskerklid, naar het Enghelabplein om bijbels op te halen. Één karton met 25 boeken nam u mee naar uw huis en de andere 25 werden bewaard in de kerk. Op 16 azar 1397 (= 7 december 2018) werd u opgebeld door J. (...), een huiskerklid. Hij belde om te zeggen dat er tijdens uw afwezigheid – u had een afspraak met uw moeder in het ziekenhuis – agenten waren binnengevallen in de huiskerk in Shahin Villa waarbij een tiental huiskerkleden, onder wie P. (...) en A. (...), gearresteerd werden. Hij wilde u waarschuwen. U ging ervan uit dat de autoriteiten snel de weg naar uw woning in Karaj zouden vinden. U vermoedde namelijk dat de gearresteerde huiskerkleden zodanig gemarteld zouden worden dat zij uw adres zouden verklappen. Uit voorzorg besloot u dan ook om de avond van de inval nog te vluchten naar de villa van uw zus en haar man in het noorden van Iran. De dag na de inval in de huiskerk kwamen de autoriteiten effectief langs in uw ouderlijke woning in Karaj en vonden zij de bijbels in uw slaapkamer. Uw broer en uw moeder waren meegenomen voor ondervraging. Uw moeder werd bedreigd en werd gevraagd om u aan de autoriteiten over te dragen. Hierdoor beseftte u dat u het land moest verlaten. Uw schoonbroer had veel connecties. Daarom vroeg u hem om u te helpen het land uit te vluchten. Terwijl uw vlucht werd georganiseerd door hem en zijn connecties hield u zich maandenlang schuil in het noorden. Ondertussen werd uw moeder een aantal keer meegenomen naar de rechtbank voor verhoor. Twee weken voor uw vertrek hoorde u via J. (...) dat er een aantal huiskerkleden op borg vrijgekomen waren. U vertrok op 2 juli 2019 met het vliegtuig naar België, kwam diezelfde dag nog aan en diende op 31 juli 2019 een verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde uit vrees omwille van uw bekering geëxecuteerd te worden niet naar Iran te kunnen terugkeren. Een maand na uw aankomst in België ging u voor het eerst naar de kerk in Schaarbeek. Omdat de kerk te ver was van het opvangcentrum nam u niet deel aan de religieuze diensten maar hielp u alleen als kookvrijwilliger. U ging wel op zondag naar een Franstalige kerk in Bastenaken, maar hield daar mee op net voor de coronacrisis begon. U begreep weinig van de vieringen door de taal en u had er weinig contacten. U kreeg wel de mogelijkheid om in Antwerpen Bijbelstudie te volgen in het Perzisch. Net voor de coronacrisis leerde u een Iraanse kerk in Brussel kennen. U ging daar vier keren voor de coronacrisis en volgde ondertussen vieringen via Zoom. In België vernam u via een kennis dat A. A. (...) na het betalen van een borg werd vrijgelaten en dat hij intussen naar Zwitserland is gevlucht.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: een kopie van de eerste pagina van uw paspoort, uitgereikt op 17 oktober 2018; uw mellikaart (nationale kaart); een bewijs van goed gedrag en zeden waarop uw veroordeling voor ordeverstoring en smaad aan een agent in 1382 vermeld staat; uw vliegticket van Teheran via Doha naar Brussel op 1 en 2 juli 2019; een brief d.d. 3 juli 2020 van de verantwoordelijke voor de Perzischtalige Bijbelstudie georganiseerd door de vzw Gave Veste te Antwerpen die uw deelname aan 5 van de 17 sessies Bijbelstudie die plaatsvonden tussen 21 september 2019 en 3 juli 2020 bevestigt; een screenshot van de facebookgroep Shalom Antwerpen van de Iraanse Bijbelgroep in Antwerpen; een brief d.d. 8 juli 2020 van de voorganger van de kerk 'l'Armée des Vainqueurs pour Christ' te Bastenaken waarin uw kerkgang sinds 8 juli 2019 wordt bevestigd; een brief die uw inzet als kookvrijwilliger bij vzw Open Deur in Schaarbeek (ten voordele van daklozen en vluchtelingen) bevestigt; een filmpje waarbij u te zien bent als kookvrijwilliger; een kerstkaartje van vzw Open Deur; een foto van u en de pastoor van de kerk in Schaarbeek; een screenshot van een zoomsessie van de Iraanse kerk in Brussel; een attest van uw psychologe K. M. (...) d.d. 19 augustus 2020 die stelt dat u depressief bent en kampt met angstgevoelens en eenzaamheid; en een attest van Fedasil d.d. 8 juli 2020 met een overzicht van de medicatie die u neemt. Na uw onderhoud bezorgde u per mail een aantal opmerkingen over uw onderhoud d.d. 3 september 2020.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren. Wat betreft het attest van uw psycholoog d.d. 19 augustus 2020 ter staving van uw depressie en wat betreft het attest van Fedasil waarin staat dat u twee antidepressiva neemt, moet erop gewezen worden dat nergens hieruit blijkt dat u niet bij machte zou zijn om volwaardige en coherente verklaringen af te leggen of om aan de procedure deel te nemen. U bevestigde zelf ook dat er wat u betreft geen elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken (Vragenlijst "bijzondere procedure noden" DVZ, vraag 1). Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Vooreerst heeft u uw bekering tot het christendom en uw betrokkenheid bij de huiskerk niet aannemelijk gemaakt.

Van een verzoeker die beweert zich te hebben bekeerd, kan verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekken gevolgen heeft voor de verzoeker.

Uw verklaringen over uw bekering in Iran zijn echter ontoereikend.

Zo doen uw verklaringen over hoe u in Iran met het christendom in contact kwam ernstige vragen rijzen. U vertelde dat uw vriend P. (...), actief huiskerklid en organisator van een huiskerk in Teheran en Karaj, u in contact bracht met het christelijke geloof (CGVS I, p. 10; CGVS II, p. 7). U legde echter zeer vage verklaringen over hem af zodat u zijn profiel als christen niet meteen heeft aangetoond. U wist, ondanks jullie gesprekken over het christendom, zelfs niet eens hoelang hij al christen was, hoe hij in contact is gekomen met het christendom – u wist enkel heel oppervlakkig dat hij in Armenië was geïnspireerd – en waarom hij voor het protestantisme had gekozen (CGVS II, p. 7-8). Daar waar u op de Dienst Vreemdelingenzaken nog wist te vertellen dat P. (...) zijn huis regelmatig gebruikte om vieringen te organiseren (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5), wist u op het Commissariaat-generaal niet of P. (...) in zijn huis bijeenkomsten organiseerde (CGVS I, p. 12). Deze vage en zelfs tegenstrijdige verklaringen over P. (...) tasten de geloofwaardigheid van zijn door u beweerde profiel als bekeerde christen aan waardoor ook de geloofwaardigheid van uw bewering dat hij als christen u de weg naar het christendom zou gewezen hebben op de helling komt te staan.

Voorts slaagde u niet duidelijk te maken wat uw concrete drijfveer was om christen te worden. Toen u gevraagd werd waarom u interesse begon te krijgen voor het christendom, antwoordde u dat u aangetrokken werd door P.'s (...) gedrag en hoe hij zijn echtgenote behandelde: hij loog minder in vergelijking met moslims en als christen straalde hij rust en vrede uit (CGVS II, p. 17). Gewezen op het feit dat er wellicht ook vredige Iraanse moslims zijn, zei u dat u geen problemen met de mensen gehad had: u had enkel een probleem met de islam zelf (CGVS II, p. 18). Gelet op deze repliek waaruit blijkt dat u niet meteen problemen had met het gedrag van Iraanse moslims, komt uw bewering dat uw interesse voor het christendom zou zijn opgewekt louter en alleen door P.'s (...) gedrag zeer eigenaardig over. Hierop gewezen, zei u plots dat u werd gekozen door Jezus Christus (CGVS II, p. 18). U kon evenwel niet concreet vertellen wat dit gevoel opwekte. Gevraagd hoe u besepte dat u door Jezus werd gekozen, raakte u niet verder dan dat u vroeger zelfmoordneigingen had, dat u nu rustig bent en dat u het gevoel had gekregen dat u met uw zonden moest stoppen. U slaagde er evenwel niet in te verduidelijken hoe u had begrepen dat u door Jezus uitverkoren werd (CGVS II, p. 18). Uw oppervlakkige verklaringen over uw bekeringsproces ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw bekering tot het christendom.

Dit blijkt tevens uit uw tegenstrijdige verklaringen over uw huiskerkbezoek. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat u tweemaal per week naar de huiskerk ging (CGVS-vragenlijst, vraag 3.5), wat neerkomt op een achttal keren per maand. Op het Commissariaat-generaal verklaarde u evenwel dat u eind shahrivar 1397 voor de eerste keer naar een huiskerk ging in Teheran en in de

maand mehr ook twee à drie keer. In Teheran nam u bijgevolg in totaal drie à vier keren deel aan de sessies van de huiskerk. In Karaj nam u ook vier keer deel aan een huiskerkbijeenkomst. Dit was telkens op vrijdag: drie keer in de maand aban en één keer in de maand azar (CGVS I, p. 10 en 13; CGVS II, p. 8-9). Uit uw verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal blijkt dus dat u van eind shahrivar tot begin azar, i.e. een periode van meer dan twee maanden, in totaal een achttal keer naar de kerk ging. Nergens uit uw verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal blijkt bijgevolg dat u tweemaal per week naar de huiskerk, dus meer dan 16 keer, zou gegaan zijn. Uw tegenstrijdige verklaringen over uw huiskerkbezoek ondermijnen dan ook de geloofwaardigheid ervan. Dat u uw huiskerkbezoek niet heeft aangetoond, blijkt tevens uit het feit dat uw opeenvolgende verklaringen over huiskerkleden slechts moeilijk in overeenstemming te brengen zijn met elkaar. U vermeldde tijdens uw eerste onderhoud Si. (...) als de vrouw van S. (...) (CGVS I, p. 13). Tijdens het tweede onderhoud vermeldde u enkele mannelijke huiskerkleden wiens vrouwen u niet bij naam kende (CGVS II, p. 10-11). Even later wist u evenwel te vertellen dat de vrouw van S. (...) R. (...) heette. U voegde hieraan toe dat enkel het huiskerklid E. (...) nog een andere naam had: E. (...) heette E'. (...) (CGVS II, p. 13).

Hieraan kan nog toegevoegd worden dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat u sinds de beweerde inval in uw huiskerk meerdere maanden voor uw vertrek uit Iran nog naar een huiskerk zou zijn gegaan: u kwam immers na de inval enkel buiten om boodschappen te doen (CGVS II, p. 5). Hieronder zal evenwel blijken dat er geen enkel geloof gehecht kan worden aan uw problemen in Iran ten gevolge van de inval in de huiskerk, waardoor aan de reden waarom u sinds de beweerde inval uw beweerde nieuwe geloof niet (meer) in een huiskerkgemeenschap kon belijden geen geloof meer kan worden gehecht.

Het geheel van bovenstaande motieven noopt ertoe te besluiten dat er aan uw bekering in Iran geen geloof kan worden gehecht.

Daarnaast kan er evenmin geloof gehecht worden aan de problemen die u naar aanleiding van uw beweerde bekering in Iran zou gekend hebben, namelijk de inval van de autoriteiten in de huiskerk en in uw ouderlijk huis. Ook wat dit aspect betreft slopen een aantal merkwaardigheden en tegenstrijdigheden in uw verklaringen.

Zo verklaarde u bij uw eerste onderhoud tijdens uw spontaan relaas dat A. A. (...) u op de hoogte bracht van de inval in de huiskerk (CGVS I, p. 11). Even later tijdens hetzelfde onderhoud en ook tijdens uw tweede onderhoud stelde u evenwel dat het J. (...) was die u op een gegeven moment vertelde dat er een inval plaatsgevonden had in de huiskerk (CGVS I, p. 15; CGVS II, p. 13). Bij uw eerste onderhoud vermeldde u A. A. (...) niet bij degenen die gearresteerd werden: toen zei u dat er een tiental huiskerkleden aangehouden werden, onder wie een pastoor uit Teheran, P. (...), K. (...), S. (...) en E. (...) (CGVS I, p. 15). Bij uw tweede onderhoud zei u evenwel dat P. (...), S. (...), P. (...) én A. A. (...) werden gearresteerd (CGVS II, p. 13-14). Bij uw eerste onderhoud wist u weliswaar dat er mensen werden vrijgelaten, vermoedelijk na het betalen van een borg, maar op de vraag wie er werd vrijgelaten antwoordde u dat het niet uw rechtstreekse vrienden waren: dit had u een tweetal weken voor uw vlucht uit Iran vernomen (CGVS I, p. 18). Bij uw tweede onderhoud zei u echter vernomen te hebben dat A. A. (...) was vrijgekomen; dit had u vernomen toen u al in België was, zo'n zes à zeven maanden voor uw tweede onderhoud, i.e. verschillende maanden voor uw eerste onderhoud (CGVS II, p. 14). Voorgaande ongerijmdheden ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de inval in de huiskerk aanzienlijk.

Dat u de inval in de huiskerk niet heeft aangetoond, blijkt tevens uit het ontbreken van enig overtuigend bewijs in verband hiermee. U kon enkel een screenshot (die u na uw tweede onderhoud overigens, hoewel gevraagd, niet neerlegde, CGVS II, p. 12) tonen van een instagrampost met als titel 'gevangenisstraf en verbanning van zeven nieuwe gelovige christenen door het regime van de mollahs'. Gevraagd naar volledige artikels hierover, i.e. artikels met bron en datum, repliceerde u dat dit nieuwsberichten zijn die slechts eenmalig worden verspreid, waardoor het moeilijk is om hiernaar achteraf op zoek te gaan (CGVS I, p. 15). U herhaalde bij uw tweede onderhoud dat u deze artikels niet had gevonden (CGVS II, p. 12). Deze uitleg overtuigt echter niet. Op het internet, onder meer op de door u vermelde site van Mohabat (CGVS I, p. 18-19), is immers veel informatie terug te vinden over problemen van bekeerlingen in Iran in het algemeen en in Karaj in het bijzonder, soms van vele jaren terug. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u nauwelijks twee à drie maanden voor uw eerste onderhoud op het Commissariaat-generaal nog informatie over P. (...) en K. (...) vond (CGVS I, p. 18) en werd u tijdens uw onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 18 februari 2020, i.e. vijf maanden voor uw eerste onderhoud op het Commissariaat-generaal, uitdrukkelijk op het belang van het neerleggen van documenten gewezen (CGVSvragenlijst, voorafgaand advies). Dat u in deze context enkel een screenshot van een artikel kon tonen, zonder het oorspronkelijke artikel met bron en datum, is dan ook niet aannemelijk. Nochtans kan van een verzoeker om internationale bescherming in alle redelijkheid verwacht worden dat hij al deze stukken neerlegt die zijn asielrelaas enigszins kunnen ondersteunen en blijkt uit het feit dat u reeds bij uw eerste onderhoud verschillende stukken neerlegde, onder meer ter staving van uw geloofsactiviteiten in België (CGVS I, p. 9), dat u het belang van het

neerleggen van bewijsstukken inzag. Door het niet neerleggen van overtuigende bewijsstukken ter staving van de inval in de huiskerk, terwijl uit uw verklaringen opgemaakt kan worden dat dergelijke bewijsstukken wel degelijk zouden moeten bestaan, kan er aan de door u beweerde inval in de huiskerk geen geloof meer gehecht worden.

Het is daarnaast opmerkelijk dat, ofschoon u op de hoogte werd gebracht van de inval in de huiskerk en dus in het pand dat aan uw familie toebehoorde en ofschoon u vreesde dat de autoriteiten naar uw woning zouden komen – aangezien de huiskerkdiensten in een pand van de familie plaatsvonden was het niet meteen onlogisch dat uw familie hierdoor in het vizier van de autoriteiten zou komen –, u de Bijbels, die u thuis bewaarde, daar liet liggen en u niet de kans greep om uw moeder te verwittigen zodat ze deze bezwarende bewijzen tegen u zou kunnen verwijderen (CGVS I, p. 17; CGVS II, p. 4). Dat uw moeder een gelovige moslima is en dat u er niet aan gedacht heeft (CGVS I, p. 17), kan bezwaarlijk beschouwd worden als overtuigende uitleg voor uw nalaten een poging te doen om bezwarende bewijzen tegen u te laten verwijderen.

Over de problemen die uw moeder met de autoriteiten ondervond naar aanleiding van uw bekering en na de inval in de huiskerk wist u verder bijzonder weinig. Zo wist u onder meer niet met hoeveel agenten ze waren toen ze bij haar een huiszoeking kwamen doen, hoe vaak uw moeder werd meegenomen voor verhoor of naar welke rechtbank ze werd gebracht (CGVS II, p. 15). Dat u niet over deze informatie beschikt terwijl het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan van een verzoeker om internationale bescherming immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas, hetgeen u nagelaten heeft te doen. Nochtans staat u nog steeds in contact met uw familie en had u tijdens uw eerste onderhoud via WhatsApp contact met uw moeder en broer (CGVS I, p. 4) waardoor u zich dus had kunnen informeren. Overigens komt het bevreemdend over dat de Iraanse autoriteiten aan uw moeder verteld zouden hebben dat ze gekomen waren om u te arresteren: zij droegen haar immers op om u aan hen over te dragen en er werd door de autoriteiten aan de advocaat gezegd dat u zich met het christendom bezighield en dat dit een zware straf met zich zou meebrengen (CGVS I, p. 11, p. 17-18). Door uw op til zijnde arrestatie en zware straf aan te kondigen, reduceerden zij hun slaagkansen om u daadwerkelijk te arresteren immers aanzienlijk.

Dat er aan uw problemen geen geloof kan worden gehecht, blijkt tot slot uit uw houding toen u in het noorden van Iran ondergedoken zou hebben geleefd. U verklaarde toen één keer per maand boodschappen gedaan te hebben in de supermarkt. U had immers nog geld op uw bankkaart staan (CGVS II, p. 5). Dat u, goed wetende dat u actief door de Iraanse autoriteiten gezocht werd en gelet op de reële mogelijkheid om bij bankkaartgebruik getraceerd te worden, het ongelooflijke risico genomen zou hebben om uw bankkaart te gebruiken, komt weinig waarschijnlijk over.

Gelet op het geheel van bovenstaande motieven heeft u noch uw beweerde bekering tot het christendom, noch uw problemen ten gevolge van deze beweerde bekering aannemelijk gemaakt.

Dat er aan uw geloofsactiviteiten in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde voortgezette geloofsactiviteiten na aankomst in België. Aangezien uw bekering in Iran niet geloofwaardig is, kan er immers aan uw motivatie om in België naar de kerk te gaan ook geen enkel geloof meer gehecht worden. Er kan dan ook besloten worden dat u hier eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging naar de kerk gaat. Zelfs al wordt niet ontkend dat u enige (weliswaar niet foutloze) kennis over het christendom heeft, wijzen verschillende bijkomende elementen voorts op een onoprechte bekering in België.

Zo heeft u onder meer niet aangetoond dat u in België, waar u uw geloof in alle vrijheid en veiligheid kan belijden, geloofwaardige en oprechte geloofsactiviteiten ontwikkelt. U verklaarde aanvankelijk gedurende vijf maanden regelmatig Bijbelstudielessen in Antwerpen te volgen, die om de twee weken plaatsvonden (CGVS II, p. 23). Uit het door u neergelegde attest in dit verband blijkt evenwel dat u enkel deelgenomen heeft aan vijf van de zeventien sessies. Dat u aan andere sessies via instagram deelgenomen zou hebben, zoals u nog beweerde, blijkt nergens uit dit attest. Voorts blijkt u voor de kerkgemeenschap in Schaarbeek niet bepaald religieuze activiteiten te hebben: u gaat alleen naar de kerk van Schaarbeek om te koken als vrijwilliger, maar woonde er geen religieuze vieringen bij (CGVS II, p. 21). Dit blijkt ook uit het door u neergelegde attest in dit verband en een filmpje waarop u spaghetti staat te koken. U legde ook een attest voor van een Franstalige kerk in Bastenaken, waar u naar eigen zeggen wel elke zondag naartoe ging voor de viering (CGVS II, p. 21). Het attest stelt echter dat u er sinds 8 juli 2019 naar de kerk ging, wat onmogelijk is aangezien u pas op 2 juli 2019 aangekomen bent in België en u zelf verklaarde dat u pas twee maanden na uw aankomst in België naar de kerk van Bastenaken ging (CGVS II, p. 21). Dit attest heeft bijgevolg geen enkele bewijswaarde, waardoor u

geenszins uw beweerde intensieve kerkgang in Bastenaken heeft aangetoond. Uit uw verklaringen kan bovendien opgemaakt worden dat u maar zeer weinig begreep van wat er allemaal in de kerk in Bastenaken werd gezegd en dat u er niet echt contacten legde (CGVS II, p. 22). Gevraagd waarom u niet meteen vanaf het begin dat u in België was naar een Iraanse kerk in Brussel ging – er kan aangenomen worden dat u het bestaan van Iraanse kerken in België snel te weten kon komen, aangezien u in september 2019 reeds een eerste keer naar een Perzischtalige Bijbelstudie ging –, zei u dat het te moeilijk was qua transport (CGVS II, p. 22). Dit argument komt weinig overtuigend over aangezien u wel regelmatig trouw op post was in het Brusselse om te koken als vrijwilliger, waardoor niet begrepen kan worden dat u niet naar een Perzische kerk kon gaan (CGVS II, p. 21). Van een zelfverklaarde gelovige christen kan immers verwacht worden dat het actief participeren aan christelijke vieringen belangrijker is dan deelnemen aan activiteiten als kookvrijwilliger, hoe waardevol deze laatste activiteiten ook mogen zijn. Dat u verkoos naar Franstalige vieringen te gaan waar u niets van begreep, terwijl u in het Brusselse actief was als hulpkok en terwijl u de theoretische mogelijkheid had om aan Perzische vieringen in Brussel deel te nemen – u erkende overigens aan een viertal sessies in een Iraanse kerk deelgenomen te hebben –, zet de geloofwaardigheid van uw beweringen dat u vanuit een oprechte, christelijke overtuiging aan religieuze christelijke vieringen wenst deel te nemen op de helling. Dat u niet aangetoond heeft vanuit een oprechte overtuiging in België christelijke activiteiten te ontwikkelen, blijkt overigens tevens uit het zeer opvallende feit dat toen er tijdens uw onderhoud gepolst werd naar het laatste christelijke feest dat u vierde, u verklaarde dat het Kerstmis was. Nochtans werden sindsdien Pasen (het belangrijkste christelijke feest waarbij de essentie van het christendom wordt herdacht) en Pinksteren gevierd. Wanneer u gevraagd werd wat er dan juist gevierd wordt met Kerstmis, zei u merkwaardig genoeg dat het 'een nieuw leven is, de verrijzenis van Jezus, die liefde geeft aan iedereen' (CGVS II, p. 24).

Gelet op bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt vanuit een oprecht christelijke overtuiging deel te nemen aan christelijke activiteiten in België. Bijgevolg blijkt uit niets dat u bij een eventuele terugkeer naar Iran zich zal manifesteren als christen of dat u als dusdanig zal worden gezien door uw omgeving.

Betreffende het feit dat u in België deelgenomen heeft aan een aantal christelijke activiteiten kan er volledigheidshalve nog gewezen worden op de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in uw administratieve dossier werd gevoegd. Hieruit blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, zoals hierboven werd vastgesteld, niet aannemelijk gemaakt –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

Tot slot kan er, betreffende de arrestaties en veroordelingen in 1382 en 1385 omdat u met iemand van het andere geslacht in één huis verbleef en omdat u met een hond op straat liep en hierdoor in gevecht trad met de agenten – dit wenste u aan te tonen aan de hand van een attest van goed gedrag en zeden –, opgemerkt worden dat deze arrestaties voor u helemaal geen reden vormden om Iran te verlaten (CGVS I, p. 5). Bijgevolg blijkt uit niets dat u naar aanleiding van deze arrestaties bij terugkeer naar Iran nog enig risico zou lopen op vervolging of op het lijden van ernstige schade. U bevestigde dat u naar aanleiding hiervan bij terugkeer geen vrees meer heeft, omdat het feiten van jaren geleden betreffen (CGVS I, p. 5). Dat u hierdoor niet meer voor de staat mag werken (CGVS I, p. 5), is onvoldoende zwaarwichtig om gelijkgeschakeld te worden met vervolging of ernstige schade, temeer daar uit uw verklaringen blijkt dat u wel degelijk toegang had tot de arbeidsmarkt in Iran (CGVS I, p. 3).

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De overige door u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Aan uw identiteit, uw nationaliteit, uw reisroute en uw depressie wordt niet meteen getwijfeld. Dat uw depressie te wijten zou zijn aan traumatische gebeurtenissen in Iran, zoals uit het psychologisch attest moet blijken, doet geen afbreuk aan bovenstaande argumentatie. Immers, het attest is opgemaakt op basis van uw verklaringen, die in het kader van therapieën niet aan een geloofswaardigheidsonderzoek worden onderworpen. Dat u in België in mindere of meerdere mate een aantal christelijke activiteiten heeft ontwikkeld, wordt op zich niet betwist, maar hieruit kan geen oprechte interesse voor het christendom blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Verzoekende partij gaat in haar verzoekschrift in op de motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen. Zij beroept zich derhalve tevens op de schending van de materiële motiveringsplicht. Ten slotte meent zij dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaanspraak. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze wordt vastgesteld dat verzoekende partij haar bekering tot het christendom in Iran en haar betrokkenheid bij de huiskerk niet aannemelijk heeft gemaakt en bijgevolg evenmin de problemen die zij in Iran omwille van haar bekering zou hebben gehad, meer bepaald de inval van de autoriteiten in de huiskerk en in haar ouderlijke huis. In verband met de door haar voorgehouden bekering in Iran en haar betrokkenheid bij de huiskerk wordt meer bepaald opgemerkt dat (i) haar verklaringen over hoe zij in Iran met het christendom in contact kwam ernstige vragen doen rijzen gelet op haar vage en zelfs tegenstrijdige verklaringen over P.; (ii) verzoekende partij er niet in slaagde duidelijk te maken wat haar concrete drijfveer was om christen te worden; en (iii) verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen aflegt over haar huiskerkbezoek. Inzake de problemen in Iran omwille van haar bekering wordt verder vastgesteld dat (i) verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen aflegde over wie haar op de hoogte bracht van de inval in de huiskerk en over de personen die gearresteerd en nadien vrijgelaten werden; (ii) zij geen overtuigend bewijs neerlegde van de inval in de huiskerk, terwijl uit haar verklaringen opgemaakt kan worden dat dergelijke bewijsstukken wel degelijk zouden moeten bestaan; (iii) het niet aannemelijk is dat verzoekende partij toen zij op de hoogte werd gebracht van de inval in de huiskerk de kans niet greep om haar moeder te verwittigen dat zij thuis bijbels had liggen zodat ze deze bezwarende bewijzen tegen haar zou kunnen verwijderen; (iv) zij bijzonder weinig wist over de problemen die haar moeder met de autoriteiten ondervond naar aanleiding van haar bekering en na de inval in de huiskerk en (v) haar houding toen zij

in het noorden van Iran ondergedoken zou hebben geleefd haaks staat op haar vrees voor de Iraanse autoriteiten gelet op de vaststelling dat zij het risico nam om haar bankkaart te gebruiken. Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij geen overtuigende argumenten aanhaalt die van aard zijn voormelde vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen.

2.2.4. Daar waar verzoekende partij verwijst naar haar psychische problemen teneinde de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissing te vergoelijken, meent de Raad dat een loutere verwijzing naar haar psychische problemen allerm minst volstaat om de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen. Immers dient te worden vastgesteld dat door verzoekende partij geen enkel medisch/psychologisch attest wordt bijgebracht waaruit blijkt dat zij ten gevolge van haar psychologische problemen niet in staat zou zijn om volwaardige en coherente verklaringen af te leggen. Uit de door verzoekende partij bijgebrachte attesten, met name het attest van haar psycholoog d.d. 19 augustus 2020 en het attest van Fedasil d.d. 08 juli 2020 (administratief dossier, stuk 5, map documenten, docs. 9 en 10), waarin louter gesteld wordt dat verzoekende partij kampt met een depressie en dat zij hiervoor twee antidepressiva neemt, kan zulks op geen enkele manier worden afgeleid.

2.2.5. Waar verzoekende partij meent dat de *protection officer* bevooroordeeld was en dat dit duidelijk blijkt uit de vraag die aan het einde van de hoorzitting werd gesteld, namelijk "*Heeft God u vandaag geholpen bij het gesprek?*", ziet de Raad geenszins in hoe uit deze vraag enige vooringenomenheid in hoofde van de *protection officer* blijkt. Zulks blijkt overigens nergens uit de notities van beide persoonlijke onderhouden. De Raad wijst er hierbij bovendien op dat een ambtenaar van het Commissariaat-generaal trouwens geen enkel belang heeft bij de aard van de beslissing die de commissaris-generaal neemt, waardoor niet ingezien kan worden hoe deze aangestelde *in casu* bevooroordeeld zou zijn geweest. Tevens bemerkt de Raad dat het louter gegeven dat men tijdens het gehoor bepaalde kritische vragen stelt teneinde meer duidelijkheid te bekomen over bepaalde aspecten van het asielrelaas en/of de betrokkene confronteert met bepaalde ongeloofwaardige elementen in het asielrelaas, niet wil zeggen dat er sprake is van partijdigheid of vooringenomenheid.

2.2.6. Daar waar verzoekende partij doorheen haar verzoekschrift gewag maakt van vertaalfouten door en misverstanden met de tolk en een verkeerde neerslag van haar verklaringen, en dit zowel tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal als tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, wijst de Raad er vooreerst wat betreft de neerslag van haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenverklaringen op dat haar verklaringen aldaar achteraf aan haar werden voorgelezen, waarna zij het verslag voor akkoord ondertekende (administratief dossier, stuk 7, vragenlijst CGVS). Bij de aanvang van haar eerste persoonlijk onderhoud verklaarde zij bovendien dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken goed was verlopen en bemerkte zij louter dat zij "*misschien niet alle data juist gezegd*" heeft, zonder evenwel concreet aan te duiden waar zij zich vergist zou hebben (administratief dossier, stuk 4, notities CGVS d.d. 17/07/2020, p. 3). Wat betreft de aangevoerde problemen tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal, wijst de Raad erop dat hoewel het gehoorverslag van de commissaris-generaal geen authentieke akte of proces-verbaal uitmaakt, een vermoeden van wettigheid tot het bewijs van het tegendeel bestaat dat wat werd neergeschreven correct is gebeurd (RvS 15 februari 2007, nr. 167.854). Het bewijs van het tegendeel impliceert dat de verzoeker om internationale bescherming kan bewijzen, aan de hand van concrete elementen, dat wat werd neergeschreven niet zo door hem werd gezegd. In de notities van haar persoonlijk onderhoud d.d. 17 juli 2020 en d.d. 3 september 2020 werd duidelijk angekruist dat betrokkene de aanwezige tolk begrijpt en hem werd duidelijk gemaakt dat eventuele problemen dienaangaande moeten worden gemeld (administratief dossier, stuk 4, notities CGVS d.d. 17/07/2020 en d.d. 03/09/2020, p. 1 en 3), wat betrokkene niet heeft gedaan. Immers had zij op het einde van haar persoonlijke onderhouden geen opmerkingen inzake het verloop ervan of omtrent de tolk. Zij gaf daarentegen telkens aan dat het goed verlopen was en dat zij de tolk goed had verstaan. Ook haar advocaat had geen opmerkingen over het verloop van de persoonlijke onderhouden (notities CGVS d.d. 17/07/2020, p. 19; notities CGVS d.d. 03/09/2020, p. 25). *Post factum* stellen dat haar verklaringen verkeerd werden genoteerd en dat er problemen waren met de tolk, zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als op het Commissariaat-generaal, komt dan ook allerm minst overtuigend over. Dit geldt des te meer nu verzoekende partij geheel nalaat aan te duiden hoe etymologisch of door meervoudige betekenis van woorden en begrippen in de vertaling haar verklaringen op een foutieve wijze konden zijn neergeschreven. Dit argument van verzoekende partij is dan ook niet van aard de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen.

2.2.7. Daar waar verzoekende partij opmerkt dat zij en P. vooral over het christendom en haar persoonlijke problemen praatten, dat zij niet zoveel over het persoonlijke leven van P. praatten en dat zij voorts niet geprobeerd heeft meer details te krijgen *“want het gaat over persoonlijke elementen en hij wilde er niet over vragen”*, wijst de Raad er evenwel op dat het totaal niet ernstig is dat zij enerzijds wel zouden praten over de persoonlijke problemen van verzoekende partij en het christendom, maar dat op geen enkel moment aan bod zou zijn gekomen hoelang P. al christen was en hoe hij in contact is gekomen met het christendom. Het is allerminst plausibel dat verzoekende partij dergelijke vragen niet gesteld heeft aan haar vriend P., terwijl hij haar nochtans in contact bracht met het christendom en zij met hem bovendien gesprekken had over het christendom. De Raad is dan ook van oordeel dat haar vage verklaringen over haar vriend P. op ernstige wijze P.'s profiel als christen ondergraven.

2.2.8. Wat betreft de verwijzing van verzoekende partij naar een rapport waaruit blijkt dat de meeste bekeerlingen kennis maken met het christendom via familieleden of vrienden (zie bijlage 3 van het verzoekschrift), wijst de Raad erop dat verzoekende partij allerminst kan volstaan met de verwijzing naar dergelijke algemene informatie om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas in een ander daglicht te stellen. Immers doet zij hiermee geen enkele afbreuk aan het gegeven dat *in casu* dient te worden vastgesteld dat gelet op haar vage verklaringen en zelfs tegenstrijdige verklaringen over haar vriend P., de persoon die haar in contact bracht met het christendom, geen enkel geloof kan worden gehecht aan haar bewering dat zij via haar vriend P. in contact zou zijn gekomen met het christendom.

2.2.9. Inzake het betoog van verzoekende partij dat zij niet geconfronteerd werd met de vastgestelde tegenstrijdigheden en dat verwerende partij dan ook artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen schendt, wijst de Raad erop dat artikel 17, § 2 van voormeld koninklijk besluit van 11 juli 2003 als volgt luidt: *“Indien de ambtenaar tijdens het gehoor tegenstrijdigheden vaststelt in de verklaringen van de asielzoeker of vaststelt dat er relevante elementen ter staving van de asielaanvraag ontbreken, stelt hij de asielzoeker in de loop van het gehoor in de gelegenheid om hier uitleg over te geven.”*.

De toelichting bij het koninklijk besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt: *“Alleen de tegenstrijdigheden die de ambtenaar tijdens het gehoor zelf vaststelt dienen aan de asielzoeker voorgelegd te worden zodat hij de kans krijgt zijn verklaringen te verduidelijken.*

Het vaststellen van tegenstrijdigheden tijdens het gehoor zelf is echter niet steeds mogelijk. De ambtenaar is daarom niet verplicht om de asielzoeker op te roepen voor een nieuw gehoor ten einde hem te confronteren met tegenstrijdigheden die slechts later aan het licht zijn gekomen.

De ambtenaar dient de asielzoeker eveneens in de gelegenheid te stellen om een bevredigende verklaring te geven omtrent het ontbreken van relevante elementen ter staving van zijn asielaanvraag. De ambtenaar draagt slechts de verplichting om de asielzoeker te confronteren met het gegeven dat er relevante elementen ontbreken, wanneer hij dit tijdens het gehoor vaststelt. Voor wat er begrepen dient te worden onder “relevant element”, kan er verwezen worden naar de toelichting bij artikel 48/6 van de wet.

Dit artikel belet de Commissaris-generaal overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid of op grond van de vaststelling dat een relevant element ter staving van de aanvraag ontbreekt en waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd.” (Verslag aan de Koning, B.S. 11 juli 2018, p. 55418-55419).

De Raad merkt bovendien nog op dat verzoekende partij de gelegenheid heeft om bij de Raad de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot door het Commissariaat-generaal aangehaalde tegenstrijdigheden in haar verklaringen, maar *in casu* niet overtuigt.

2.2.10. Daar waar verzoekende partij inzake haar motivatie om zich te bekeren stelt dat zij *“het moeilijk (had) zich uit te leggen”* en erop wijst dat zij tijdens haar persoonlijk onderhoud aangaf dat zij zich afkeerde van de islam door de problemen die zij kende met justitie, waarbij zij tevens verwijst naar informatie waarin gesteld wordt dat haat tegen de islam een van de meest voorkomende redenen voor een bekering is (zie bijlage 3 van het verzoekschrift), benadrukt de Raad evenwel dat van een verzoeker die beweert zich te hebben bekeerd verwacht mag worden dat hij uiteen kan zetten om welke redenen en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk, en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer

wanneer de verzoeker afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstreckende gevolgen heeft voor de verzoeker. *In casu* wordt desbetreffend in de bestreden beslissing evenwel vastgesteld dat verzoekende partij er niet in slaagde duidelijk te maken wat haar concrete drijfveer was om christen te worden en dienaangaande niet verder kwam dan oppervlakkige verklaringen over haar bekeringsproces. De Raad stelt vast dat verzoekende partij ook in haar verzoekschrift slechts oppervlakkig blijft over haar bekeringsproces, waarmee zij de desbetreffende motivering in de bestreden beslissing allerminst in een ander daglicht plaatst. Ook een loutere verwijzing naar algemene informatie waaruit blijkt dat een afkeer van de islam een veelvoorkomende reden is voor bekering, doet geen enkele afbreuk aan de vaststelling dat verzoekende partij geen diepgaande verklaringen kan afleggen over haar bekeringsproces.

2.2.11. Omtrent het verweer van verzoekende partij dat zij steeds verklaard heeft dat het haar vriend J. betrof die haar op de hoogte heeft gebracht van de inval in de huiskerk, en niet A., dat er sprake is van een vergissing in de transcriptie van haar verklaringen en dat dit misverstand te wijten is aan het feit dat de twee namen *“een beetje op elkaar lijken”*, herhaalt de Raad dat wat betreft de notities van het persoonlijk onderhoud een vermoeden van wettigheid tot het bewijs van het tegendeel bestaat dat wat werd neergeschreven correct is gebeurd (RvS 15 februari 2007, nr. 167.854). Het bewijs van het tegendeel impliceert dat de verzoeker om internationale bescherming kan bewijzen, aan de hand van concrete elementen, dat wat werd neergeschreven niet zo door hem werd gezegd. Door louter op te merken dat de twee namen *“een beetje op elkaar lijken”*, toont verzoekende partij zulks geenszins afdoende aan. De vastgestelde tegenstrijdigheid omtrent de persoon die haar op de hoogte bracht van de inval in de huiskerk blijft dan ook onverminderd overeind en ondergraaft verder de geloofwaardigheid van haar verklaringen.

2.2.12. Daar waar verzoekende partij haar inconsistente verklaringen omtrent de inval in de huiskerk en de gebeurtenissen nadien nog tracht te vergoelijken door de uitleg dat deze feiten twee jaar geleden plaatsvonden en dat zij bovendien in *“shocktoestand”* verkeerde toen zij de inval vernam, wijst de Raad er evenwel op dat van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Er kan immers in redelijkheid worden aangenomen dat doorslaggevende gebeurtenissen in het geheugen van verzoekende partij zijn gegrift, zodat hiervan zelfs na het verstrijken van een bepaalde periode een volledig, geloofwaardig en eenduidig verslag kan worden uitgebracht. Het traumatische karakter van de gebeurtenissen doet hieraan geen enkele afbreuk. Vermits haar huiskerkbezoek, de inval in de huiskerk en haar problemen nadien kernelementen betreffen van haar verzoek om internationale bescherming nu zij stelt Iran te hebben verlaten wegens deze problemen, kan van haar verwacht worden dat zij hierover volledige en eenduidige verklaringen kan afleggen. De vaststelling dat zij hierin evenwel niet slaagt, ondergraaft dan ook op ernstige wijze de geloofwaardigheid van haar bekering in Iran, haar huiskerkbezoek, de inval in de huiskerk en de problemen die zij nadien kende.

2.2.13. Omtrent de opmerkingen van verzoekende partij inzake de vastgestelde tegenstrijdigheden in haar verklaringen over de personen die werden vrijgelaten dat *“de tegenstrijdigheid geen tegenstrijdigheid is, maar het resultaat van nieuwe informatie dat hij tussen zijn twee onderhouden heeft gekregen”*, dat zij *“bedoelde dat A. A. al 6 maanden het land was uitgevlucht”* en dat zij *“naar de vraag van de PO niet goed (heeft) geluisterd”*, wijst de Raad erop dat toen verzoekende partij tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud aangaf dat zij tijdens een telefonisch gesprek met een vriendin in Turkije vernomen had dat A. A. was vrijgekomen, aan haar de duidelijke vraag werd gesteld wanneer zij met deze vriendin belde, waarop zij antwoorde *“Ongeveer zes à zeven maanden geleden”* (notities CGVS d.d. 03/09/2020, p. 14). De uitleg van verzoekende partij dat zij niet goed geluisterd heeft naar deze vraag en dat zij bedoelde dat A. A. al zes maanden het land was ontvlucht betreft dan ook een allesbehalve overtuigende *post-factum* verklaring die duidelijk na reflectie tot stand is gekomen teneinde de vastgestelde tegenstrijdige verklaringen alsnog verenigbaar te laten schijnen. De vaststelling dat verzoekende partij volgens haar verklaringen afgelegd tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud reeds ingelicht zou zijn geweest over de vrijlating van A. A. verschillende maanden voor haar eerste persoonlijk onderhoud, dat immers slechts anderhalve maand voor haar tweede persoonlijk onderhoud plaatsvond, terwijl zij tijdens dit eerste onderhoud slechts verklaarde dat zij wist dat er mensen werden vrijgelaten, vermoedelijk na het betalen van een borg, maar dat dit niet haar rechtstreekse vrienden betroffen, blijft dan ook onverminderd overeind en doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekende partij.

2.2.14. Wat betreft voorts het betoog van verzoekende partij dat haar niet kan verweten worden dat zij er niet in geslaagd is bewijsstukken inzake de inval te bekomen, dat zij geprobeerd heeft informatie hierover terug te vinden, doch zonder resultaat, en dat verwerende partij bovendien de mogelijkheid heeft om zelf informatie over de inval op te zoeken, duidt de Raad er evenwel op dat in de bestreden beslissing terecht wordt vastgesteld dat het *in casu* niet onredelijk is om van verzoekende partij te verwachten dat zij enig bewijs bijbrengt inzake de inval in de huiskerk. Verzoekende partij stelt weliswaar dat zij gepoogd heeft de informatie op te zoeken, doch wijst de Raad erop dat dienaangaande in de bestreden beslissing reeds wordt opgemerkt dat haar uitleg dat zij de artikels waarvan zij slechts een screenshot toonde niet had gevonden niet kan overtuigen, aangezien op het internet, onder meer op de door verzoekende partij vermelde site van Mohabat, veel informatie terug te vinden is over problemen van bekeerlingen in Iran in het algemeen en in Karaj in het bijzonder, soms van vele jaren terug. Tevens wordt er door verwerende partij op gewezen dat uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat zij nauwelijks twee à drie maanden voor haar eerste onderhoud op het Commissariaat-generaal nog informatie over P. en K. vond (notities CGVS d.d. 17/07/2020, p. 18) en dat zij tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 18 februari 2020, i.e. vijf maanden voor haar eerste onderhoud op het Commissariaat-generaal, uitdrukkelijk op het belang van het neerleggen van documenten gewezen werd, waardoor het geenszins aannemelijk is dat verzoekende partij enkel een screenshot van een artikel kon tonen, zonder het oorspronkelijk artikel met bron en datum. De Raad treedt verwerende partij dan ook bij in de motivering dat de vaststelling dat verzoekende partij geen overtuigende bewijsstukken neerlegt ter staving van de inval in de huiskerk, terwijl uit haar verklaringen opgemaakt kan worden dat dergelijke bewijsstukken wel degelijk zouden moeten bestaan, de geloofwaardigheid van de door haar beweerde inval in de huiskerk ernstig ondergraaft. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog stelt dat verwerende partij nagelaten heeft om zelf informatie over de inval op te zoeken, terwijl zij nochtans deze mogelijkheid heeft, wijst de Raad er evenwel op dat de bewijslast in beginsel bij de verzoeker om internationale bescherming zelf berust die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de verzoeker om internationale bescherming aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Daarom moeten door hem in de mate van het mogelijke stavingstukken of overtuigende elementen worden aangebracht (RvS 17 december 2003, nr. 126.529). Noch de commissaris-generaal, noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is evenmin de taak van de commissaris-generaal, dan wel de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197).

2.2.15. De Raad stelt verder vast dat verzoekende partij voor het overige in haar verzoekschrift, in een poging om voormelde motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, blijft steken in loutere vergoelijkingen, het herhalen van (één versie van) reeds eerder afgelegde verklaringen, het ontkennen van bepaalde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen, en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal, maar dit zonder één element van de bestreden beslissing afdoende en concreet te weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig om de vaststellingen van de bestreden beslissing te weerleggen.

2.2.16. Gelet op het voorgaande, is de Raad dan ook van oordeel dat verzoekende partij noch haar beweerde bekering tot het christendom in Iran, noch haar problemen ten gevolge van deze bekering aannemelijk heeft gemaakt.

2.2.17. De Raad wijst er vervolgens op dat de vaststelling dat aan de geloofsactiviteiten van verzoekende partij in Iran geen geloof kan worden gehecht, eveneens een negatieve indicatie vormt voor de geloofwaardigheid van haar beweerde voortgezette geloofsactiviteiten na aankomst in België. Aangezien haar bekering in Iran niet geloofwaardig is, kan er immers aan haar motivatie om in België naar de kerk te gaan ook geen enkel geloof meer gehecht worden en kan er besloten worden dat zij hier eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging naar de kerk gaat.

Bovendien wijst de Raad erop dat in dit verband in de bestreden beslissing bijkomend wordt vastgesteld dat verzoekende partij geenszins aantoonde dat zij in België, waar zij haar geloof in alle vrijheid en veiligheid kan belijden, geloofwaardige en oprechte geloofsactiviteiten ontwikkelt.

Verzoekende partij werpt in dit verband op dat het voor haar niet altijd mogelijk was om naar Antwerpen te gaan gelet op de lange reis en de kostprijs van een treinticket, dat zij lessen op Instagram heeft gevolgd, dat haar niet verweten kan worden geen bewijs te kunnen bijbrengen van deze lessen aangezien *“de docent zijn opvolging op een sociaal medium zoals Instagram niet met zekerheid kan getuigen”*, dat zij in Schaarbeek weliswaar niet deelnam aan de grote religieuze vieringen doch wel na

haar activiteiten deelnam aan een kleine dienst om te bidden, dat zij de vergissing in het attest van de kerk van Bastenaken betreurt en meent dat dit te wijten is aan *“de moeilijkheden om tussen elkaar zich te begrijpen, aangezien hij geen Frans kan spreken”*, dat geen rekening gehouden werd met het feit dat zij via internet een programma van de kerk van Simonis in Brussel volgde en dat zij Pasen en Pinksteren niet kon vieren wegens de lockdown.

De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij niet verder komt dan zwakke vergoelijkningen en louter *post-factum* verklaringen, doch op geen enkele manier *in concreto* in een ander daglicht stelt dat (i) verzoekende partij verklaarde gedurende vijf maanden regelmatig Bijbelstudielessen te volgen die om de twee weken plaatsvonden, doch uit het door haar bijgebrachte attest slechts blijkt dat zij deelgenomen heeft aan vijf van de zeventien sessies; (ii) nergens uit dit attest blijkt dat zij aan de andere sessies via instagram deelgenomen zou hebben, zoals zij beweerde; (iii) uit haar verklaringen op het Commissariaat-generaal niet blijkt dat zij voor de kerkgemeenschap in Schaarbeek religieuze activiteiten zou hebben nu zij aangaf dat zij alleen naar de kerk van Schaarbeek gaat om te koken als vrijwilliger, maar er geen religieuze vieringen bijwoonde, hetgeen ook gevestigd wordt in het door haar bijgebrachte attest; (iv) het bijgebrachte attest van een Franstalige kerk in Bastenaken, waar zij naar eigen zeggen wel elke zondag naartoe ging voor de viering, stelt dat verzoekende partij er sinds 8 juli 2019 naar de kerk ging, terwijl zij pas op 2 juli 2019 aangekomen is in België en zij zelf aangaf dat zij pas twee maanden na haar aankomst in België naar de kerk van Bastenaken ging, en derhalve geen enkele bewijswaarde heeft; (v) zij niet verklaart waarom zij niet meteen vanaf het begin dat zij in België was naar een Iraanse kerk in Brussel ging; en (iv) verzoekende partij tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud verklaarde dat Kerstmis het laatste christelijke feest was dat zij vierde, terwijl sindsdien Pasen en Pinksteren nog werden gevierd en zij bovendien op de vraag wat er dan juist gevierd wordt met Kerstmis verklaarde dat het ‘een nieuw leven is, de verrijzenis van Jezus die liefde geeft aan iedereen’. De Raad is van oordeel dat gelet op voormelde vaststellingen verzoekende partij allerminst aannemelijk maakt vanuit een oprechte christelijke overtuiging deel te nemen aan christelijke activiteiten in België.

Daar waar verzoekende partij nog stelt dat *“(g)ezien de tijd en de investering (...) in het kader van zijn verschillende religieuze activiteiten, en gezien de informatie die hij gaf over de christelijke religie tijdens zijn gehoren”* niet in twijfel kan worden getrokken dat zij christen is, oordeelt de Raad evenwel dat ingevolge van het volstrekt ongeloofwaardig bevinden van haar bekering in Iran en de hieraan gekoppelde voorgehouden problemen als gevolg van religieuze vervolging, het gedreven etaleren van de beleving van haar nieuwe geloofsovertuiging in België duidelijk een opportunistisch karakter heeft die er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Het benadrukken van deze geloofsbeleving in België doet dan ook geen afbreuk aan het absoluut ongeloofwaardig bevinden van de in hoofde van verzoekende partij voorgehouden asielproblematiek. Dit geldt des te meer gelet op de hierboven vermelde vaststellingen die het onoprechte karakter van haar geloofsactiviteiten in België bevestigen. Verder benadrukt de Raad dat enige kennis over het christendom op zich niet aantoonst dat er sprake is van een oprechte bekering tot dit geloof, daar het loutere feit dat zij deze kennis bezit niet aantoonst wanneer, in welke omstandigheden, naar aanleiding waarvan of met welk doel verzoekende partij deze kennis heeft verworven. De Raad wijst erop dat dergelijke zaken kunnen worden ingestudeerd zonder dat men zich er oprecht voor interesseert.

2.2.18. Aangezien uit het voorgaande blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat verzoekende partij vanuit een oprecht christelijke overtuiging deelneemt aan christelijke activiteiten in België, kan door de Raad ook niet worden aangenomen dat zij zich bij een eventuele terugkeer naar Iran zal manifesteren als christen of dat zij als dusdanig zal worden gezien door haar omgeving.

2.2.19. Daar waar verzoekende partij, in verband met de motivering in de bestreden beslissing dat uit informatie blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming en evenmin veel aandacht hebben voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet, onder verwijzing naar de *“COI Focus”* betreffende *“Iran – Behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten”* d.d. 30 maart 2020 (bijlage 4 van het verzoekschrift) opwerpt dat een onderscheid moet worden gemaakt tussen vrijwillig vertrek en gedwongen repatriëring en dat er zeer weinig informatie is over problemen van Iraniërs die gedwongen terugkeren naar Iran, waardoor hierover dan ook weinig geweten is, bemerkt de Raad evenwel dat de vrees om problemen te krijgen bij gedwongen repatriëring louter hypothetisch is, nu nergens uit blijkt dat verzoekende partij dreigt gedwongen gerepatriëerd te worden.

2.2.20. Wat betreft voorts de verwijzing van verzoekende partij naar een rapport van de *Danish Immigration Service* omtrent de controle van het internet door de Iraanse autoriteiten en de gevolgen

wanneer de Iraanse autoriteiten christelijke online activiteiten en/of christelijke inhoud op een computer ontdekken (bijlage 5 van het verzoekschrift) en haar stelling dat het risico van vervolging en arrestatie in geval van terugkeer naar Iran dan ook reëel is, bemerkt de Raad evenwel vooreerst dat verzoekende partij op geen enkele wijze aannemelijk maakt dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van de online christelijke activiteiten – zij volgde een aantal bijbelsessies via Instagram en een aantal vieringen via Zoom (notities CGVS d.d. 03/09/2020, p. 21 en 23) – die zij in België ondernam. Verder blijkt uit niets dat verzoekende partij christelijke boodschappen zou hebben verspreid via sociale media en dat dergelijke boodschappen in het vizier zouden zijn gekomen van de Iraanse autoriteiten. Indien verzoekende partij al christelijke boodschappen op sociale media zou hebben geplaatst, hetgeen zij op geen enkele wijze aantoont, bemerkt de Raad dat aangezien van een oprechte bekering tot het christendom geen sprake is van verzoekende partij verwacht mag worden dat zij deze christelijke boodschappen verwijdt bij een terugkeer naar Iran. Hetzelfde geldt voor eventuele christelijke inhoud op haar computer of gsm.

2.2.21. Daar waar verzoekende partij doorheen haar verzoekschrift nog verwijst naar en citeert uit verschillende arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wijst de Raad erop dat de geciteerde arresten individuele gevallen betreffen en geen bindende precedentwaarde hebben.

2.2.22. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift opwerpt dat bij twijfel aan verzoekende partij het voordeel van de twijfel dient te worden gegeven, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat het relaas nauwgezet werd geanalyseerd teneinde te kunnen oordelen of de voorgehouden feiten op waarheid berusten. Verwerende partij concludeerde om bovenstaande redenen terecht dat het asielrelaas in kwestie een ongeloofwaardig karakter kent waardoor enige twijfel niet aan de orde is.

2.2.23. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.24. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.25. Daar waar verzoekende partij nog meent dat verwerende partij een manifeste appreciatiefout begaat door telkens de meest nadelige interpretatie te weerhouden en een gedeeltelijke analyse van de relevante feiten te maken, stelt de Raad vast dat dit een blote bewering betreft daar verzoekende partij niet aantoont welke elementen volgens haar voor interpretatie vatbaar waren en waar een andersluidende interpretatie van verwerende partij tot een andere beslissing zou hebben kunnen leiden. Uit het voorgaande blijkt tevens dat zij evenmin *in concreto* aantoont dat met bepaalde feiten of elementen geen of onvoldoende rekening werd gehouden. In hoofde van verwerende partij kan dan ook door de Raad geen manifeste beoordelingsfout worden ontwaard.

2.2.26. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT